

Proloog Woensdag 20 juli.

Zij draaide zich om, verloor haar evenwicht en viel achterover de steile rotswand af. Toen bevond ze zich in een vrije val en haar handen klauwden automatisch in de lucht naar iets om zich aan vast te klampen en de beweging tot stilstand te brengen. Het leek of de tijd even stil werd gezet. Halve gedachten schoten in haar hoofd heen en weer. Dat ze eerst op haar hoofd zou landen. De mislukte missie.

Een tak van een struik halverwege de rotswand sloeg in haar gezicht. Die remde haar vaart enigszins af en ze deed verwoede pogingen een van de takken vast te grijpen, maar haar handen kregen alleen maar lucht te pakken. Nog vaag hoorde ze het opgewonden geschreeuw van haar belagers boven zich, voordat ze met haar hoofd enkele meters lager met een harde klap tegen de rotsbodem sloeg en het bewustzijn verloor.

Haar gevoel zei haar dat zo meteen de wekker zou gaan en ze eruit moest. Ze voelde zich totaal niet uitgerust. Sterker nog: een stekende pijn in haar hoofd drong zich razendsnel op en een golf van misselijkheid overviel haar. Nog net op tijd draaide ze haar hoofd opzij om over te geven. Voorzichtig probeerde zij haar ogen te openen, terwijl tegelijkertijd een ongerust gevoel zich langzaam van haar meester maakte. Het verpletterende besef dat dit niet thuis was en dat ze niet in bed lag, drong zich brutaal op. Zij herinnerde zich dat er iets was. Het voelde als een grote, donkere wolk. Maar voordat de gedachte verder vorm kon krijgen, verloor ze weer het bewustzijn.

Toen ze weer wakker werd, knipperde ze met haar ogen tegen het scherpe licht. Langzaam drong het tot haar door waar ze was en wat er was gebeurd. Gelijk sloeg de paniek toe en deed ze een poging om snel op te staan, maar moest dat bekopen met een nieuwe golf misselijkheid. Ze maakte kokhalzende geluiden en braakte toen een golf water vermengd met gal uit. Terwijl haar maag nog de laatste samentrekkende bewegingen maakte, bewoog ze voorzichtig haar ledematen en constateerde dat er niets gebroken was. Alleen voelde ze een beurse plek op haar heup en toen ze met haar hand over haar achterhoofd ging, raakte ze een dikke, vochtige plek aan en aan haar hand zag ze bloed, dat er als een dikke plakkaat jam vanaf droop.

Het was merkwaardig stil. Het leek alsof de natuur haar adem inhield. Geen takje of blaadje bewoog en er was geen enkel dierengeluid hoorbaar. De kracht van de zon was aan het afnemen, maar de afmattende werking van de intense hitte was nog steeds aanwezig. Ze keek om zich heen. Naar boven was geen optie, de wand was zeer steil en ze kon zich nergens aan vasthouden. Naar beneden? Toen ze aarzelend over de rand keek waar ze op

terecht was gekomen, maakte ze een inschatting van de afstand. Zou het vier of vijf meter zijn? Door de begroeiing beneden en de snel invallende schemering, was het lastig te beoordelen. De richel waar ze op terecht was gekomen, werd van bovenaf door de struik aan het oog onttrokken. Haar achtervolgers hadden het blijkbaar opgegeven, want ze hoorde hun rauwe kreten niet meer.

Ze schraapte haar droge keel. De warmte en de stoffige omgeving zorgden ervoor dat ze amper kon slikken. Langzaam en wat verstijfd stond ze op en boog zich nogmaals over de rand. Ze dacht even na en keek naar beneden. Haar goede conditie gaf haar vertrouwen dat ze dit zou moeten kunnen. Ze trainde regelmatig in de sportschool en liep wekelijks haar rondje in het bos. Ze besloot zich rustig te laten zakken naar een uitstekend stuk rots ongeveer anderhalve meter onder de richel. Op haar buik liggend, schoof ze haar benen over de rand totdat haar voeten de rots voelden. Via twee andere uitstulpingen in de rotswand daalde ze behoedzaam op dezelfde manier nog verder naar beneden.

Net toen ze opgelucht wilde ademen dat ze bijna bij de grond was, voelde ze hoe twee handen haar enkels ruw omklemden en naar beneden wilden trekken. De angst pompte de adrenaline haar bloed in en terwijl ze het uitschreeuwde, probeerde ze tegelijk met kracht haar voeten los te rukken. Maar de handen werden bankschroeven en knepen haar enkels bijna fijn. Haar vingers probeerden grip te vinden op de gladde rotswand en zochten tevergeefs naar iets wat kon helpen. Had ze maar een wapen of iets waarmee ze kon slaan. Maar voordat die gedachte goed en wel postvatte, gaven de bankschroeven een harde ruk aan haar benen. Met armen die heen en weer zwaaiden als een lappenpop viel ze voor de tweede keer achterover in handen van haar belagers, waaraan ze had gedacht te kunnen ontsnappen.